TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2008. gada 11. septembrī *

Apvienotās lietas C-75/05 P un C-80/05 P

par divām apelācijas sūdzībām saskaņā ar Tiesas Statūtu 56. pantu, ko attiecīgi 2005. gada 11. un 16. februārī iesniedza

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv V. D. Plesings [*W.-D. Plessing*] un K. Šulce-Bāra [*C. Schulze-Bahr*], pārstāvji, kuriem palīdz M. Nunjess-Millers [*M. Núñez-Müller*], *Rechtsanwalt* (C-75/05 P),

Glunz AG,

OSB Deutschland GmbH,

Mepena [*Meppen*] (Vācija), ko pārstāv H. J. Nīmeijers [*H.-J. Niemeyer*], *Rechtsanwalt* (C-80/05 P), kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzību iesniedzējas,

* Tiesvedības valoda — vācu.

pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem:

Kronofrance SA, Sulīsīrluāra [*Sully-sur-Loire*] (Francija), ko pārstāv R. Nīrers [*R. Nierer*] un L. Gordalla [*L. Gordalla*], *Rechtsanwälte*,

prasītāja pirmajā instancē,

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv F. Kreišics [*V. Kreuschitz*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents) un M. Ilešičs [*M. Ilešič*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs J. Svēdenborgs [*J. Swedenborg*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 15. februāra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2008. gada 6. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībās Vācijas Federatīvā Republika, kā arī *Glunz AG* un *OSB Deutschland GmbH* (turpmāk tekstā attiecīgi — "*Glunz*" un "*OSB*") lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2004. gada 1. decembra spriedumu lietā T-27/02 *Kronofrance*/Komisija (Krājums, II-4177. lpp., turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tā atcēla Komisijas 2001. gada 25. jūlija lēmumu SG (2001) D necelt iebildumus pret Vācijas iestāžu piešķirto atbalstu *Glunz* (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88]. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 1. pantā ir noteikts:

"Šajā regulā:

[..]

h) "ieinteresētās personas" ir visas dalībvalstis un visas personas, uzņēmumi vai uzņēmumu apvienības, kuru intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums, jo īpaši attiecīgā atbalsta saņēmējs, konkurējošie uzņēmumi un arodapvienības."

3 Šīs regulas 4. pantā ar nosaukumu "Paziņojuma iepriekšēja izskatīšana un Komisijas lēmumi" ir paredzēts:

"[..]

2. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka paziņotais pasākums nav atbalsts, tā nostiprina minēto konstatējumu ar lēmumu.

3. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka nav šaubu par to, ka paziņotais pasākums, ciktāl uz to attiecas Līguma [87]. panta 1. punkts, ir saderīgs ar kopējo tirgu, tā nolemj, ka pasākums ir saderīgs ar kopējo tirgu (turpmāk — "lēmums necelt iebildumus"). Lēmumā norāda, kuru no Līgumā paredzētajiem izņēmumiem piemēro.

4. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka ir neskaidrības par to, vai paziņotais pasākums ir saderīgs ar kopējo tirgu, tā nolemj sākt procedūras saskaņā

ar Līguma [88]. panta 2. punktu (turpmāk — "lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru").

[..]"

4 Lielu ieguldījumu projektu reģionālā atbalsta daudznozaru pamatprincipi (OV 1998 C 107, 7. lpp., turpmāk tekstā — "1998. gada Daudznozaru pamatprincipi"), kas bija spēkā faktu rašanās laikā, paredz noteikumus tāda atbalsta izvērtēšanai, kas piešķirts minētajiem projektiem, kuri ietilpst Daudznozaru pamatprincipu piemērošanas jomā, ar mērķi piemērot EKL 87. panta 3. punktu.

5 Saskaņā ar 1998. gada Daudznozaru pamatprincipiem Komisija katrā gadījumā atsevišķi lemj par maksimāli pieļaujamo atbalsta intensitāti attiecībā uz Regulas Nr. 659/1999 2. pantā paredzētajam paziņošanas pienākumam pakļautajiem projektiem.

6 Šo Daudznozaru pamatprincipu 3.10. punktā ir paredzēta aprēķina formula, pēc kuras Komisija nosaka šo intensitāti. Formula ir balstīta, pirmkārt, uz maksimāli pieļaujamo atbalsta intensitātes noteikšanu lielām kompānijām attiecīgajā jomā sniegtam atbalstam, ko mēdz dēvēt par "reģionālajiem griestiem" (R faktors), kas pēc tam tiek koriģēts ar trīs koeficentiem, kuri savukārt atbilst attiecīgajā nozarē pastāvošajai konkurencei (T faktors), kapitāla/darbaspēka savstarpējai attiecībai (I faktors) un attiecīgā atbalsta reģionālajai ietekmei (M faktors). Tādējādi maksimāli pieļaujamā atbalsta intensitātes formula ir: R x T x I x M.

7 Saskaņā ar minēto Daudznozaru pamatprincipu 3.2. punktu T — "konkurences stāvokļa" — faktors paredz veikt analīzi, kuras mērķis ir noteikt, vai paziņotais projekts tiks īstenots nozarē vai apakšnozarē, kura cieš no strukturālas spējas saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams.

8 Atbilstoši 1998. gada Daudznozaru pamatprincipu 3.3. punktam, nosakot, vai pastāv šāda spēja saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams, Komisija Eiropas Kopienas līmenī ņem vērā starpību starp vidējo jaudas izmantošanas līmeni ražošanas industrijā kopumā un attiecīgās nozares vai apakšnozares jaudas izmantošanas likmi. Analīze aptver atsauces laikposmu, kas atbilst pieciem pēdējiem gadiem, par kuriem ir pieejama informācija.

9 Šo Daudznozaru pamatprincipu 3.4. punktā ir noteikts:

"Ja nav pietiekamas informācijas par jaudas izmantošanu, Komisijai ir jāpārbauda, vai ieguldījumi tiek veikti tirgū, kur notiek apgrozījuma samazināšanās. Šim nolūkam Komisijai ir jāsalīdzina attiecīgā(-o) produkta(-u) acīmredzamā patēriņa attīstība (citiem vārdiem, saražotajam pieskaitīts imports un atņemts eksports) ar [Eiropas Ekonomiskās zonas] ražošanas rūpniecības pieauguma līmeni kopumā."

10 Atbilstoši Daudznozaru pamatprincipu 3.10.1. punktam T "konkurences stāvokļa" faktoram tiek piemērots 0,25, 0,5, 0,75 vai 1 korekcijas faktors saskaņā ar šādiem kritērijiem:

"i) projekts, kurš palielina jaudu nozarē, kas saskaras ar nopietnu strukturālu spēju saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams un/vai pilnīgu pieprasījuma kritumu: 0,25;

ii) projekts, kurš palielina jaudu nozarē, kas saskaras ar strukturālu spēju saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams un/vai tirgus apgrozījuma samazināšanos, *un* kurš var nostiprināt augstu tirgus daļu: 0,50;

iii) projekts, kurš palielina jaudu nozarē, kas saskaras ar strukturālu spēju saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams un/vai tirgus apgrozījuma samazināšanos: 0,75;

iv) nav paredzamas nekādas negatīvas sekas atbilstoši i)—iii) apakšpunktam: 1,00."

Prāvas priekšvēsture

11 Ar 2000. gada 4. augusta vēstuli Vācijas Federatīvā Republika paziņoja Komisijai par projektu, kas paredz piešķirt atbalstu *Glunz* ieguldījumu veikšanai integrēta kokapstrādes centra būvniecībai Netgauā [*Nettgau*] Saksijas-Anhaltes zemē (Vācija) un uz kuru attiecas 1998. gada Daudznozaru pamatprincipi.

12 Saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 4. panta 3. punktu Komisija 2001. gada 25. jūlijā nolēma necelt iebildumus pret šī atbalsta piešķīrumu un, pamatojoties uz atbalsta vērtējumu saskaņā ar 1998. gada Daudznozaru pamatprincipos noteiktajiem kritērijiem, noteica maksimāli pieļaujamo intensitāti. Tā kā informācijas par ekonomikas nozares, kurā ir iekļauta koka paneļu ražošana, jaudas izmantošanas līmeni pārbaude neuzrādīja, ka saražots tiek vairāk nekā nepieciešams, Komisija piemēroja maksimālo korekcijas koeficientu 1 attiecībā uz T "konkurences stāvokļa" faktoru, neizvērtējot iespēju, vai attiecīgais ieguldījums tika īstenots lejupslīdošā tirgū.

Tiesvedība pirmajā instancē un pārsūdzētais spriedums

13 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 4. februārī, *Kronofrance SA* (turpmāk tekstā — "*Kronofrance*") cēla prasību atcelt

apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz četriem pamatiem saistībā ar, pirmkārt, EKL 87. panta pārkāpumu un 1998. gada Daudznozaru pamatprincipu pārkāpumu, otrkārt, EKL 88. panta 2. punkta pārkāpumu, treškārt, pilnvaru nepareizu izmantošanu un, ceturtkārt, pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

14 Komisija no savas puses izvirzīja iebildi par prasības nepieņemamību saistībā ar prasītājas tiesību celt prasību iespējamo trūkumu. Iestāde, kas bija atbildētāja, uzskatīja, ka *Kronofrance* nevarēja tikt uzskatīta par atbalsta saņēmēja konkurējošo uzņēmumu un līdz ar to nevarēja būt par "ieinteresēto pusi" Regulas Nr. 659/1999 nozīmē. Šī iemesla dēļ tai nebija tiesību pārsūdzēt apstrīdēto lēmumu.

15 Par lietas būtību *Kronofrance* cita starpā norādīja, ka Komisija, atļaujot attiecīgo atbalstu jau sākotnējās izskatīšanas noslēgumā, pārkāpa EKL 88. panta 2. punktu, kā arī Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktu, kuros ir prasīta formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšana, ja "ir neskaidrības" par to, vai paziņotais pasākums ir saderīgs ar kopējo tirgu.

16 *Kronofrance* uzskatīja, ka precīza attiecīgā tirgus stāvokļa pārbaudei bija jārada šādas neskaidrības. Administratīvās procedūras laikā *Kronofrance* bija nosūtījusi Komisijai informāciju par šķietamo koka paneļu patēriņu, pierādot, ka attiecīgais ieguldījums attiecās uz lejupslīdošu tirgu. Tomēr Komisija pārbaudīja vienīgi to, vai varēja pastāvēt strukturālā spēja saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams, un uzskatīja, ka tai nav jāizvērtē, vai attiecīgais ieguldījums ir īstenots lejupslīdošā tirgū.

17 Pārsūdzētā sprieduma 38.—44. punktā Pirmās instances tiesa konstatēja, ka starp *Glunz* un *Kronofrance* pastāvēja konkurence, kas *Kronofrance* piešķīra ieinteresētās puses statusu, un to var uzskatīt par tādu, kuru tieši un individuāli skar apstrīdētais

lēmums EKL 230. panta ceturtās daļas nozīmē. Balstoties uz šo pamatojumu, Pirmās instances tiesa noraidīja Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

18 Attiecībā uz lietas būtību Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 79.—111. punktā uzskatīja, ka Komisija, izvērtējot konkurences stāvokli attiecīgajā tirgū, pamatojoties vienīgi uz informāciju par strukturālo spēju saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams, bet tajā pašā laikā nepārbaudot, vai plānotais atbalsts ir domāts lejupslīdošam tirgum, bija pārkāpusi EKL 87. pantu, kā arī 1998. gada Daudznozaru pamatprincipus.

19 Pirmās instances tiesa nonāca pie šāda secinājuma pēc tam, kad tā cita starpā bija uzskatījusi, pirmkārt, ka savādāka interpretācija noliegtu divu T "konkurences stāvokļa" faktora izvērtēšanas kritēriju īpašo dabu un, otrkārt, ka īstenotais ieguldījums lejupslīdošā tirgū varētu nopietni izkropļot konkurenci, kas nepārprotami būtu pretrunā ar EKL 87. pantu sasniedzamajam mērķim neizkropļot konkurenci. Šāds secinājums turklāt atbilst mērķim, kuru pati Komisija ir noteikusi, pieņemot 1998. gada Daudznozaru pamatprincipus, kuros saskaņā ar tās 1.2. punktu ir noteikts, ka ir jāierobežo atbalsts lieliem projektiem, lai, cik vien iespējams, novērstu nelabvēlīgas sekas konkurencei, tajā pašā laikā saglabājot atbalstāmā reģiona pievilcīgumu.

20 Pirmās instances tiesa līdz ar to atcēla apstrīdēto lēmumu.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

21 Vācijas Federatīvā Republika, kā arī *Glunz* un *OSB* ir iesniegušas divas apelācijas sūdzības par pārsūdzēto spriedumu; šīs apelācijas sūdzības ir reģistrētas attiecīgi 2005. gada 11. februārī ar numuru C-75/05 P un 2005. gada 16. februārī ar numuru C-80/05 P.

22 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2005. gada 13. oktobra rīkojumu šīs abas lietas tika apvienotas mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai.

23 Vācijas Federatīvā Republika un Komisija lūdz Tiesai:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atzīt *Kronofrance* prasību par nepieņemamu vai noraidīt to kā nepamatotu un

— piespriest *Kronofrance* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā.

24 *Glunz* un *OSB* lūdz Tiesai:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— noraidīt prasību vai, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai un

— piespriest *Kronofrance* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 *Kronofrance* lūdz Tiesai:

— noraidīt apelācijas sūdzības un

— piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē, kā arī apelācijas tiesvedībā.

Par apelācijas sūdzībām

26 Vācijas Federatīvā Republika savas apelācijas sūdzības atbalstam izvirza trīs pamatus, savukārt *Glunz* un *OSB* izvirza četrus pamatus, kuri daļēji pārklājas ar šiem Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītajiem pamatiem.

Par EKL 230. panta ceturtās daļas pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

27 Vācijas Federatīvā Republika, izvirzot savu pirmo pamatu, kā arī *Glunz* un *OSB*, izvirzot savu otro pamatu, kurus atbalsta Komisija, norāda, ka ar pārsūdzēto spriedumu ir pārkāpta EKL 230. panta ceturtā daļa, jo Pirmās instances tiesa uzskatīja *Kronofrance* kā tādu, kuru "tieši un individuāli skar" apstrīdētais lēmums, un tādējādi nolēma, ka šīs sabiedrības prasība ir pieņemama. Šis nepareizais vērtējums izrietot no

EKL 230. panta ceturtās daļas piemērošanas jomas pārmērīgas paplašināšanas un tās kļūdainas interpretācijas, ņemot vērā Regulu Nr. 659/1999.

28 Pirmās instances tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka jebkura persona, kura varētu būt "ieinteresēta" formālā atbalsta izmeklēšanas procedūrā Regulas Nr. 659/1999 1. panta h) punkta nozīmē, ir jāuzskata par tādu, kuru EKL 230. panta ceturtās daļas nozīmē tieši un individuāli skar lēmums, ar kuru tiek atļauts atbalsts un kas ir pieņemts atbalsta sākotnējās izskatīšanas stadijā, nepierādot, ka šis lēmums "būtiski" ietekmēja prasītājas pirmajā instancē konkurences stāvokli.

29 Savukārt Vācijas Federatīvā Republika, kā arī *Glunz* un *OSB* uzskata, ka "ieinteresētās puses" statuss Regulas Nr. 659/1999 nozīmē uzreiz nedod tiesības celt prasību tiesā. Vienīgi konkrēta izmeklēšana, kas balstās uz konkurences attiecībām, kuras pastāv starp atbalsta saņēmēju un prasītāju pirmajā instancē, ievērotu ar pastāvīgo judikatūru un it īpaši ar 1963. gada 15. jūlija spriedumu lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija (*Recueil*, 197. lpp.) iedibinātās prasības. Līdz ar to, lai atzītu, ka *Kronofrance* ir tiesības celt prasību, Pirmās instances tiesai būtu bijis jāpārbauda, vai tās stāvoklis attiecīgajā tirgū tika būtiski ietekmēts.

30 Taču pretēji tam, ko uzskatīja Pirmās instances tiesa, starp *Glunz* un *Kronofrance* faktiski nepastāvot konkurence attiecīgajā tirgū un līdz ar to *Kronofrance* stāvoklis šajā tirgū nevarot tikt būtiski ietekmēts.

31 Šajā sakarā *Glunz* un *OSB* apgalvo, ka Pirmās instances tiesas atzinums par to, ka *Kronofrance* un *Glunz* tirdzniecības zonas pārklājas, nav pareizs. Pirmās instances tiesa esot kļūdaini novērtējusi informāciju par abu sabiedrību tirgiem.

32 Turklāt Vācijas Federatīvā Republika norāda, ka Pirmās instances tiesa bija vienīgi atzinusi to, ka *Glunz* pieder grupai, kas sastāv no citām sabiedrībām, kuras darbojas koka paneļu jomā Francijā. Tomēr šis kritērijs neesot būtisks, jo tas pamatojas uz apsvērumiem saistībā ar šādu grupu, nevis uz konkrētu konkurenci, kura pastāv starp abām attiecīgajām sabiedrībām.

33 Ņemot vērā šos apsvērumus, Vācijas Federatīvā Republika, *Glunz* un *OSB*, kā arī Komisija uzskata, ka *Kronofrance* prasība ir atzīstama par nepieņemamu.

34 *Kronofrance* savukārt uzskata, ka gadījumā, ja netiek uzsākta formālā izmeklēšanas procedūra, atbalsta saņēmēja konkurentam ir tikai jāpierāda savs "ieinteresētās puses" statuss EKL 88. panta 2. punkta nozīmē, ja tā prasības mērķis ir aizsargāt savas procesuālās tiesības. Šādā gadījumā neesot jāpierāda, ka prasītāja konkurences stāvoklis ir ticis būtiski ietekmēts. Pietiekot, ka atbalsta piešķiršana var ietekmēt tā intereses. Šajā gadījumā tiešu konkurences attiecību pastāvēšana starp *Glunz* un *Kronofrance* esot pietiekama, lai nonāktu pie šāda secinājuma.

Tiesas vērtējums

35 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona var griezties Tiesā par lēmumu, kas adresēts citai personai, tikai tad, ja šis lēmums to skar tieši un individuāli.

36 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru personas, kas nav lēmuma adresāti, var apgalvot, ka ir skarti individuāli tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē šīm personām raksturīgu īpašu

pazīmju dēļ vai tādu apstākļu dēļ, kas šīs personas atšķir no visām citām personām, un tādēļ tās individuāli nošķir tieši tāpat kā šāda lēmuma adresātus (cita starpā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Plaumann*/Komisija, 223. lpp.; 1993. gada 19. maija spriedumu lietā C-198/91 *Cook*/Komisija, *Recueil*, I-2487. lpp., 20. punkts; 1993. gada 15. jūnija spriedumu lietā C-225/91 *Matra*/Komisija, *Recueil*, I-3203. lpp., 14. punkts, un 2005. gada 13. decembra spriedumu lietā C-78/03 P Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, Krājums, I-10737. lpp., 33. punkts).

37 Tā kā šī prasība attiecas uz Komisijas lēmumu valsts atbalsta jomā, jāatgādina, ka EKL 88. pantā paredzētās atbalstu kontroles procedūras ietvaros, no vienas puses, ir nošķirts atbalstu pārskatīšanas sākotnējais posms, kas paredzēts šā panta 3. punktā, kura mērķis ir vienīgi Komisijas sākotnējo piezīmju par attiecīga atbalsta pilnīgu vai daļēju saderīgumu noformulēšana, un, no otras puses, šā panta 2. punktā noteiktais izmeklēšanas posms. Tikai saistībā ar šo pēdējo minēto izmeklēšanu, kuras mērķis ir Komisijas pilnīga informēšana par visiem lietas faktiem, Līgums noteic Komisijai pienākumu informēt ieinteresētās puses, lai tās varētu iesniegt savus apsvērumus (iepriekš minētais spriedums lietā *Cook*/Komisija, 22. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Matra*/Komisija, 16. punkts, un 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 38. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 34. punkts).

38 No tā izriet, ka, ja, neuzsākot EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālās izmeklēšanas procedūru, Komisija ar lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz šā paša panta 3. punktu, atzīst, ka atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu, šo procesuālo garantiju saņēmēji tā izpildi var nodrošināt tikai tad, ja tie var apstrīdēt šo lēmumu Kopienu tiesā. Ar šādu pamatojumu tā atzīst par pieņemamu EKL 88. panta 2. punkta izpratnē ieinteresētās puses celto prasību par šāda lēmuma atcelšanu, ja prasības iesniedzēja ar to vēlas aizsargāt tai no minētā noteikuma izrietošās procesuālās tiesības (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Tiesai ir bijusi iespēja precizēt, ka šādas ieinteresētās puses ir personas, uzņēmumi vai apvienības, kuru intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums, t.i., it īpaši tie uzņēmumi, kas ir šī atbalsta saņēmēju konkurenti, un arodapvienības (iepriekš minētie spriedumi lietā Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, 41. punkts, un lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 36. punkts).

40 Savukārt, ja prasītājs apstrīd atbalsta novērtēšanas lēmuma kā tāda pamatojumu, tikai tas vien, ka to var uzskatīt par "ieinteresēto pusi" EKL 88. panta 2. punkta nozīmē, nav pietiekams, lai prasību atzītu par pieņemamu. Tam ir jāpierāda, ka viņam ir īpašs statuss iepriekš minētā sprieduma lietā *Plaumann*/Komisija nozīmē. Šāds īpašs statuss būs gadījumā, kad atbalsts, uz kuru attiecas attiecīgais lēmums, būtiski ietekmē prasītāja stāvokli tirgū (šajā sakarā skat. 1986. gada 28. janvāra spriedumu lietā 169/84 *Cofaz* u.c./Komisija, *Recueil*, 391. lpp., 22.—25. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 37. punkts).

41 Ņemot vērā šos principus, kuri ir ieviesti ar iepriekšējos punktos atgādināto judikatūru, ir jāizvērtē apelācijas sūdzību iesniedzēju izvirzītie argumenti, lai apstrīdētu Pirmās instances tiesas vērtējumu par pirmajā instancē celtās prasības pieņemamību.

42 Vispirms ir jānorāda, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 35. punktā konstatēja — un to šajā jautājumā neapstrīdēja minētās apelācijas sūdzību iesniedzējas —, ka *Kronofrance* vēlējās panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu, pamatojoties uz to, ka Komisija kļūdaini atteicās uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru.

43 Kā to norādīja ģenerāladvokāts savu secinājumu 116.—118. punktā, līdz ar to ir pareizi, ka Pirmās instances tiesa, lai pārbaudītu, vai ir ievērots nosacījums par to, ka attiecīgajam uzņēmumam ir jābūt individuāli skartam EKL 230. panta ceturtās daļas nozīmē, noteica, vai *Kronofrance* varēja tikt uzskatīta par ieinteresēto pusi EKL 88. panta 2. punkta un Regulas Nr. 659/1999 1. panta h) punkta nozīmē, un šajā

nolūkā izvērtēja *Kronofrance* stāvokli attiecīgajā tirgū, secinot, ka starp *Kronofrance* un *Glunz* pastāvēja konkurences attiecības.

44 Šādos apstākļos pretēji tam, ko uzskata apelācijas sūdzību iesniedzējas, Pirmās instances tiesai, cita starpā ņemot vērā iepriekš minētos spriedumus lietā *Cook*/Komisija un lietā *Matra*/Komisija, nebija arī vispār jāpieprasa pierādījums par to, vai apstrīdētā lēmuma pieņemšana būtiski ietekmēja *Kronofrance* stāvokli attiecīgajā tirgū.

45 Turpinājumā attiecībā uz analīzi, pamatojoties uz kuru Pirmās instances tiesa secināja, ka starp *Glunz* un *Kronofrance* pastāv konkurences attiecības, apelācijas sūdzību iesniedzējas apstrīd šo analīzi, norādot divus argumentus.

46 Pirmkārt, tās norāda, ka Pirmās instances tiesa ir nonākusi pie šāda secinājuma pēc tam, kad tā kļūdaini bija izvērtējusi atsevišķus faktus par abu attiecīgo uzņēmumu attiecīgo tirdzniecības zonu, kuras tikai mazā daļā pārklājās, ģeogrāfisko platību, tādējādi, ka starp *Glunz* un *Kronofrance* nepastāvēja nekādas konkurences attiecības.

47 Tomēr ir jāatzīst, ka, pat ja šis arguments ir sniegts tāda pamata ietvaros, kurš attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā, apelācijas sūdzību iesniedzējas patiesībā vēlas apstrīdēt Pirmās instances tiesas izdarīto faktu vērtējumu.

48 Taču apelācijas tiesvedībā šāds vērtējums netiek pakļauts Tiesas kontrolei, izņemot gadījumu, ja tiek sagrozīti Pirmās instances tiesā iesniegtie fakti vai pierādījumi (šajā sakarā cita starpā skat. 1994. gada 2. marta spriedumu lietā C-53/92 P *Hilti*/Komisija, *Recueil*, I-667. lpp., 42. punkts, un 2006. gada 23. marta spriedumu lietā C-206/04 P *Mülhens*/ITSB, Krājums, I-2717. lpp., 28. punkts).

49 No tā izriet, ka, tā kā šajā lietā apelācijas sūdzību iesniedzējas nav pierādījušas un nav pat apgalvojušas jebkādu sagrozīšanas gadījumu, šis arguments ir jāuzskata kā acīmredzami nepieņemams.

50 Otrkārt, minētās apelācijas sūdzību iesniedzējas uzskata, ka Pirmās instances tiesa pamatojās nevis uz analīzi par to, ka starp *Kronofrance* un *Glunz* konkrēti pastāv konkurence, bet gan uz vispārīgiem apsvērumiem attiecībā uz to, ka Francijas koka paneļu tirgū darbojas sabiedrības, kas pieder grupai, pie kuras pieder *Glunz*.

51 Šajā sakarā pietiek atzīt, ka Pirmās instances tiesa, vispirms atzīstot, ka abas attiecīgās sabiedrības ražoja koka paneļus un ka to tirdzniecības zonas pārklājās, pārsūdzētā sprieduma 43. punktā piebilda:

"No [apstrīdētā lēmuma] arī izriet, ka *Glunz* ir *Tableros de Fibras SA* meitas uzņēmums, kam pieder rūpnīcas Francijā, kuras darbojas kokmateriālu rūpniecībā un kuras 1999. gadā tai cedēja *Glunz*."

52 No šī pārsūdzētā sprieduma punkta izlasīšanas nepārprotami izriet, ka Pirmās instances tiesa tikai pakārtoti atsaucās uz apsvērumiem attiecībā uz grupu, kurai pieder *Glunz*, jau tad, kad tā bija secinājusi, ka starp abām attiecīgajām sabiedrībām pastāv konkurence. Līdz ar to Pirmās instances tiesa nekādi nepamatoja savu secinājumu, kuru tā izdarīja pārsūdzētā sprieduma 44. punktā, balstoties uz šo vienīgo pamatojumu.

53 No tā izriet, ka šis arguments ir noraidāms kā nelietderīgs.

54 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jānoraida Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītais pirmais pamats, kā arī *Glunz* un *OSB* izvirzītais otrais pamats.

Par EKL 87. panta 3. punkta, kā arī 1998. gada Daudznozaru pamatprincipu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

55 Vācijas Federatīvā Republika, izvirzot savu otro pamatu, kā arī *Glunz* un *OSB*, izvirzot savu pirmo pamatu, ko atbalsta Komisija, norāda, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini ir piemērojusi EKL 87. panta 3. punktu, kā arī 1998. gada Daudznozaru pamatprincipus.

56 Pirmās instances tiesa neesot ievērojusi Komisijas plašo rīcības brīvību EKL 87. panta 3. punkta piemērošanā, saskaņā ar kuru tā pieņēma un piemēroja 1998. gada Daudznozaru pamatprincipus. Tā attiecīgos šo Daudznozaru pamatprincipu punktus esot interpretējusi pretēji to tekstam, to izpratnei un mērķim, uzskatot, ka attiecīgā reģionālā atbalsta ietekme uz konkurenci bija jāizvērtē, vienlaicīgi ņemot vērā attiecīgās nozares jaudas izmantošanu un to, ka pastāv lejupslīdošs tirgus.

57 Precīzāk runājot, tā neesot ievērojusi kārtību, kādā šie izvērtēšanas kritēriji ir jāņem vērā, kā tas ir noteikts minēto Daudznozaru pamatprincipu 3.2.—3.4. punktā. No šiem noteikumiem izrietot, ka tas, vai attiecīgais tirgus ir lejupslīdošs, ir tikai pakārtots pārbaudes kritērijs, kuru jāņem vērā tikai tad, ja nav pietiekamas informācijas par jaudas izmantošanu. Tomēr tā tas neesot šajās lietās, jo informācija par jaudas izmantošanu bija pieejama.

58 *Kronofrance* atzīmē, ka no 1998. gada Daudznozaru pamatprincipu 3.10. punkta teksta tieši izriet, ka Komisijai, izvērtējot tāda tirgus konkurences stāvokli, kuru ietekmē plānotais atbalsts, vienmēr ir jānosaka, vai projekts palielina jaudu nozarē, kas saskaras ar strukturālu spēju saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams, un vai tas ir domāts lejupslīdošam tirgum. Kā to ir norādījusi Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā, šis pēdējais minētais fakts vienmēr ir jāizvērtē, jo atbalsts, kas ir piešķirts lejupslīdošā tirgū, rada nopietnu risku izkropļot konkurenci.

Tiesas vērtējums

59 Nenoliedzami ir taisnība, kā to norāda apelācijas sūdzību iesniedzējas, ka, piemērojot EKL 87. panta 3. punktu, Komisijai ir plaša rīcības brīvība un tās īstenošana ir saistīta ar komplicēta ekonomiskas un sociālas dabas vērtējuma veikšanu Kopienu kontekstā (šajā sakarā skat. 1987. gada 24. februāra spriedumu lietā 310/85 *Deufil*/Komisija, *Recueil*, 901. lpp., 18. punkts). Šajā sakarā pārbaudes tiesā ietvaros, kas tiek veikta attiecībā uz šīs rīcības brīvības īstenošanu, tiek pārbaudīts tikai tas, vai ir ievērotas procesuālās normas un normas par pamatojumu, kā arī tas, vai vērā ņemtie fakti ir pareizi un vai nav pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, acīmredzama kļūda faktu vērtējumā, kā arī vai nav notikusi pilnvaru ļaunprātīga izmantošana (2002. gada 26. septembra spriedums lietā C-351/98 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-8031. lpp., 74. punkts; 2003. gada 13. februāra spriedums lietā C-409/00 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-1487. lpp., 93. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-91/01 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-4355. lpp., 43. punkts).

60 Tomēr jānorāda, ka, pieņemot šādas uzvedības normas un to pasludināšanas brīdī paziņojot, ka turpmāk šīs normas tiks piemērotas gadījumiem, ar kuriem tās saistītas, Komisija pati ierobežo minētās rīcības brīvības izmantošanas iespējas un nevar atteikties no šīm normām, nevēlēdamās, lai attiecīgā gadījumā to sodītu par tādu vispārējo tiesību principu kā vienlīdzīgas attieksmes principa vai tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu (2005. gada 28. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 211. punkts).

61 Īpašajā valsts atbalsta jomā Tiesai jau ir bijusi iespēja uzsvērt, ka Komisijai ir saistoši tās pieņemtie pamatprincipi un paziņojumi tiktāl, ciktāl tie atbilst Līguma noteikumiem un ir dalībvalstu atzīti (cita starpā skat. iepriekš minēto 2003. gada 13. februāra spriedumu lietā Spānija/Komisija, 69. un 95. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā Itālija/Komisija, 45. punkts).

62 Pārsūdzētajā spriedumā Pirmās instances tiesa precīzi ir pārbaudījusi, vai Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, bija ievērojusi savus 1998. gada Daudznozaru pamatprincipus. Kā tas it īpaši izriet no pārsūdzētā sprieduma 86. punkta, Pirmās instances tiesas analīzē tika noteikts tas, vai Komisija, pamatojoties uz minēto pamatprincipu tekstu, attiecīgajam atbalstam varēja piešķirt korekcijas koeficientu 1 attiecībā uz T "konkurences stāvokļa" faktoru, tomēr tajā netika izvērtēts, vai minētais atbalsts bija domāts lejupslīdošam tirgum.

63 Šādos apstākļos nešķiet, ka Pirmās instances tiesa, šādi analizējot apstrīdēto lēmumu, būtu pārsniegusi tādas pārbaudes apjomu, kas tai ir atzīta ar judikatūru jomā, kurā Komisija veic sarežģītu ekonomiskas un sociālas dabas vērtējumu.

64 Tāpat no Pirmās instances tiesas sniegtās 1998. gada Daudznozaru pamatprincipu interpretācijas nevar izrietēt tas, ka netika ievērota plašā rīcības brīvība, kas ir Komisijai, piemērojot EKL 87. panta 3. punktu.

65 Šajā sakarā jāatgādina, ka, lai arī Komisijai ir saistoši tās valsts atbalsta jomā pieņemtie pamatprincipi un paziņojumi, tas ir tikai tiktāl, ciktāl tie pareizi piemēro Līguma noteikumus, jo šie pamatprincipi un paziņojumi nevar tikt interpretēti tādējādi, ka tiek sašaurināta EKL 87. un 88. panta piemērošanas joma, vai pretrunā šajos pantos minētajiem mērķiem (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Deufil*/Komisija, 22. punkts; iepriekš minēto 2002. gada 26. septembra spriedumu lietā Spānija/Komisija, 53. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Itālija/Komisija, 45. punkts,

kā arī pēc analoģijas 2006. gada 22. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-182/03 un C-217/03 Beļģija un *Forum 187*/Komisija, Krājums, I-5479. lpp., 72. punkts).

66 Pirmās instances tiesa līdz ar to pamatoti pārsūdzētā sprieduma 89. punktā nolēma, ka 1998. gada Daudznozaru pamatprincipi ir jāinterpretē, ņemot vērā EKL 87. pantu un tajā paredzēto valsts atbalsta nesaderības principu, lai sasniegtu ar šo noteikumu paredzēto mērķi, proti — neizkropļotu konkurenci kopējā tirgū.

67 To, ka apstrīdētā lēmuma tiesiskums ir jāizvērtē saskaņā ar 1998. gada Daudznozaru pamatprincipiem, kā tie tiek interpretēti, ņemot vērā EKL 87. un 88. pantu, vēl jo vairāk bija pamatots šajā lietā, ņemot vērā šo pamatprincipu teksta zināmu neskaidrību, uz ko Pirmās instances tiesa bija norādījusi pārsūdzētā sprieduma 89. punktā. Šīs neskaidrības pamatā it īpaši ir saikļu "un/vai" izmantošana minēto pamatprincipu 3.10.1. punkta tekstā jautājumā tieši par to, kas Komisijai ir jāņem vērā, nosakot korekcijas koeficientu 1 attiecībā uz T "konkurences stāvokļa" faktoru.

68 Ņemot vērā EKL 87. un 88. pantā noteiktos principus, kā arī it īpaši 1998. gada Daudznozaru pamatprincipu 1.2. punktā minēto mērķi novērst ar atbalstu radītās izkropļošanas sekas, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka minēto pamatprincipu 3.10.1. punkta iv) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka augstākā korekcijas koeficienta, kurš atbilst skaitlim 1, piemērošana, kas paredz maksimālo atbalsta apmēru, ko iespējams atzīt par saderīgu ar kopējo tirgu, prasa vispirms atzīt, ka attiecīgajā nozarē nepastāv nedz strukturāla spēja saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams, nedz arī lejupslīdošs tirgus.

69 Šajā sakarā ir jāatzīst, ka savādāka interpretācija, saskaņā ar kuru pietiktu vienīgi abu šo elementu esamība, lai pamatotu maksimālā korekcijas koeficienta piemērošanu, varētu būt pretēja šī sprieduma iepriekšējā punktā minētajiem principiem un mērķim. Pirmkārt, šāda interpretācija Komisijai ļautu piešķirt augstāku korekcijas

koeficientu projektiem, kuri varētu palielināt jaudu nozarē, kura saskaras ar absolūtu pieprasījuma samazināšanos, taču Komisija šo apstākli nebija ņēmusi vērā.

70 Otrkārt, šī interpretācija korekcijas koeficienta 1 piešķiršanas nolūkā vienādotu tādas nozares stāvokli, kurā Komisija konstatēja, ka nepastāv spēja saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams, un stāvokli, kurā šī iestāde nevarēja izdarīt šādu konstatāciju, jo nebija pieejama informācija; tomēr nevar izslēgt, ka pastāv šāda spēja saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams.

71 Turklāt pretēji apelācijas sūdzību iesniedzēju apgalvojumiem, lasot pārsūdzētā sprieduma 97. punktu, nepārprotami izriet, ka Pirmās instances tiesa nebija domājusi interpretēt 1998. gada Daudznozaru pamatprincipus šādā nozīmē, proti, ka Komisijai visos gadījumos ir jāizvērtē, vai attiecīgais tirgus ir lejupslīdošs tirgus. Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka šāds izvērtējums tiek prasīts tikai tad, ja Komisijas rīcībā nav pietiekamas informācijas, lai secinātu, ka pastāv strukturāla spēja saražot vairāk produkcijas nekā nepieciešams, vai ja, kā šajā gadījumā, tā vēlas piešķirt maksimālo korekcijas koeficientu 1 attiecībā uz T "konkurences stāvokļa" faktoru.

72 Visbeidzot, jānorāda, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 99. punktā atsaucas uz vispārēju secinājumu, saskaņā ar kuru Komisija nevar atļaut atbalstu, ja tā iepriekš nav izvērtējusi, vai attiecīgais tirgus ir lejupslīdošs tirgus.

73 Taču jāatzīst, ka šāds secinājums ne tikai netiek pamatots, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, bet ir pretrunā pārsūdzētā sprieduma 97. punktam.

74 Tomēr šāda pretruna nekādi neskar Pirmās instances tiesas izdarīto secinājumu pārsūdzētā sprieduma 103. punktā attiecībā uz šīs lietas risinājumu, jo minētajā punktā Pirmās instances tiesa vienīgi izslēdz to, ka Komisija var atteikties izvērtēt, vai tirgus ir lejupslīdošs tirgus, ja tā vēlas piešķirt korekcijas koeficientu 1 attiecībā uz T "konkurences stāvokļa" faktoru.

75 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītais otrais pamats, kā arī *Glunz* un *OSB* izvirzītais pirmais pamats arī ir jānoraida.

Par Pirmās instances tiesas Reglamenta 64. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

76 Izvirzot trešo pamatu, Vācijas Federatīvā Republika, kā arī *Glunz* un *OSB* norāda uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 64. panta pārkāpumu. Tā kā pamatu par prasības nepieņemamību Komisija pirmo reizi esot minējusi tiesas sēdē, Pirmās instances tiesai, lai lemtu par *Kronofrance* tiesībām celt prasību, pēc savas ierosmes būtu bijis jāiegūst konkrēta informācija, kas vajadzīga, lai noteiktu, vai *Glunz* un *Kronofrance* bija konkurenti, piemēram, informācija par to tirdzniecības zonām vai attālumu, kas sadala to ražotnes vietas. Šādas informācijas iegūšanas rezultātā Pirmās instances tiesa nolemtu, ka *Kronofrance* nebija "individuāli skarts" EKL 230. panta ceturtās daļas nozīmē.

77 *Kronofrance* uzskata, ka Pirmās instances tiesa — tieši pretēji — ir ievērojusi Reglamenta 64. pantu. Vienīgi Pirmās instances tiesai esot jāizlemj, vai pierādījumi, kuri ir tās rīcībā kādā lietā, ir papildināmi. Turklāt šo pierādījumu pierādīšanas spēks neesot jautājums, kas ir pārbaudāms Tiesā, izņemot sagrozīšanas gadījumu vai tad, ja Pirmās instances tiesas veikto konstatāciju būtiska neprecizitāte izrietot no lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem. Visbeidzot, kā tas izrietot no pārsūdzētā sprieduma 38.—41. punkta, Pirmās instances tiesas rīcībā esot bijuši pietiekami pierādījumi, lai pieņemtu lēmumu. Līdz ar to tai neesot bijis nekāda iemesla iegūt citus pierādījumus.

Tiesas vērtējums

78 Attiecībā uz Pirmās instances tiesas veikto procesa organizatorisko pasākumu vai pierādījumu savākšanas pasākumu lūgumu, ko iesniedza prāvas dalībnieks, vērtējumu, jāatgādina, ka Pirmās instances tiesa vienīgā var spriest par iespējamo nepieciešamību papildināt informāciju, kas ir tās rīcībā par lietām, kuras tā izskata (cita starpā skat. 2001. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-315/99 P *Ismeri Europa*/Revīzijas palāta, *Recueil*, I-5281. lpp., 19. punkts; 2004. gada 7. oktobra spriedumu lietā C-136/02 P *Mag Instrument*/ITSB, Krājums, I-9165. lpp., 76. punkts, un 2007. gada 22. novembra spriedumu lietā C-260/05 P *Sniace*/Komisija, Krājums, I-10005. lpp., 77. punkts). To, vai pierādījumi ir pārliecinoši, izvērtē vienīgi Pirmās instances tiesa pati un uz to netiek attiecināta pārbaude Tiesā apelācijas tiesvedības ietvaros, izņemot Pirmās instances tiesā iesniegto pierādījumu sagrozīšanas gadījumā vai tad, ja Pirmās instances tiesas veikto konstatāciju būtiska neprecizitāte izriet no lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Ismeri Europa*/Revīzijas palāta, 19. punkts, un 2002. gada 7. novembra spriedums apvienotajās lietās C-24/01 P un C-25/01 P *Glencore* un *Compagnie Continentale*/Komisija, *Recueil*, I-10119. lpp., 77. un 78. punkts).

79 Līdz ar to, tā kā nekāda sagrozīšana vai būtiska neprecizitāte nav apgalvota šajā lietā, Pirmās instances tiesa pareizi varēja uzskatīt, ka lietas materiālos iekļautā informācija un sniegtie paskaidrojumi mutvārdu procesā — atgādināti pārsūdzētā sprieduma

38.—41. punktā — bija pietiekami, lai tā varētu lemt par prasības pieņemamību, bez nepieciešamības veikt papildu procesa organizatoriskos pasākumus.

80 Tā kā šis pamats acīmredzami nav pamatots, tas ir noraidāms.

Par EKL 230. panta otrās daļas pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

81 Visbeidzot, izvirzot ceturto pamatu, *Glunz* un *OSB* norāda, ka pārsūdzētais spriedums ir pretrunā EKL 230. panta otrajai daļai, jo tajā ir pieņemts lēmums, pārsniedzot prasības atbalstam izvirzītos pamatus.

82 Pirmās instances tiesa esot atcēlusi apstrīdēto lēmumu tāpēc, ka ir pārkāpts Līgums, jo Komisija nav ņēmusi vērā to, ka attiecīgā nozare bija lejupslīdoša, taču šo argumentu prasītāja pirmajā instancē minēja nevis pamata saistībā ar Līguma pārkāpumu ietvaros, bet gan vienīgi tāda pamata atbalstam, kurā tā norādīja uz pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu.

83 Līdz ar to Pirmās instances tiesa, nenošķirot acīmredzami dažādus argumentus un pamatus, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā vēl jo vairāk tāpēc, ka saskaņā ar judikatūru Kopienu tiesa pēc savas ierosmes nevarot izvērtēt pamatu saistībā ar Līguma pārkāpumu EKL 230. panta otrās daļas nozīmē.

84 *Kronofrance* norāda, ka tā savu prasības pieteikumu pamatoja ar visiem EKL 230. pantā minētajiem pamatiem, savos procesuālajos rakstos sniedzot visu vajadzīgo pamatojumu. Katrā ziņā tai neesot jāvelta viens pamats konkrētam apstrīdētajā lēmumā pieļautam pārkāpumam, ja šāds trūkums izriet no rakstveida apsvērumos vai mutvārdu paskaidrojumos iekļautā faktisko un tiesību apstākļu izklāsta.

Tiesas vērtējums

85 Izvirzot šo pamatu apelācijas tiesvedībā, *Glunz* un *OSB* būtībā vēlas, lai tiktu atzīts, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini konstatēja EKL 87. panta pārkāpumu, lai arī tā izvērtēja prasītājas pirmajā instancē minēto argumentu pamata saistībā ar pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu atbalstam. To darot, Pirmās instances tiesa pieņēma lēmumu par argumentu, kuru tai nebija tiesību izvirzīt pēc savas ierosmes un kuru prasītāja nebija minējusi.

86 Vispirms ir jānorāda, ka šis apelācijas tiesvedībā izvirzītais pamats pamatojas uz kļūdainu apgalvojumu par to, ka Pirmās instances tiesa pieņēma lēmumu attiecībā uz pamatu, kas bija izvirzīts saistībā ar EKL 87. panta pārkāpumu.

87 Taču šajā sakarā ir jāprecizē, ka Pirmās instances tiesa nepieņēma nekādu lēmumu saistībā ar šo pamatu. Kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 35. punkta, Pirmās instances tiesa vienīgi izvērtēja otro tajā izskatāmās prasības pamatu saistībā ar to, ka Komisija kļūdaini bija atteikusies uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru. Šajā pamatā, kā tas izriet no minētā sprieduma 48. punkta, prasītāja bija norādījusi, ka Komisija, atļaujot Vācijas iestāžu piešķirto atbalstu *Glunz* jau tad, kad bija pabeigta sākotnējā izskatīšana, cita starpā pārkāpa Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punkta prasību, ar kuru iestādei ir noteikts pienā-

kums uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru, ja "ir neskaidrības" par to, vai paziņotais pasākums ir saderīgs ar kopējo tirgu.

88 Tikai tāpēc, lai lemtu par šādu neskaidrību pastāvēšanu, Pirmās instances tiesa izvērtēja jautājumu par EKL 87. panta interpretāciju, tādējādi uzskatot šo jautājumu kā vispirms atbildamu, lai varētu lemt par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu.

89 Šādos apstākļos nav būtiski, ka prasītāja pirmajā instancē bija izvirzījusi atsevišķu pamatu saistībā ar EKL 87. panta pārkāpumu, nepamatojoties uz argumentu par kļūdainu 1998. gada Daudznozaru pamatprincipu piemērošanu.

90 No tā izriet, ka šis pēdējais minētais pamats arī ir noraidāms.

91 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, pilnībā ir jānoraida abas apelācijas sūdzības.

Par tiesāšanās izdevumiem

92 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks,

kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā apelācijas sūdzību iesniedzējām spriedums nav labvēlīgs, tām ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar *Kronofrance* iesniegtajiem prasījumiem.

93 Saskaņā ar šo pašu minētā Reglamenta pantu ir jāpiespriež Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus pašai.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzības noraidīt;

2) Vācijas Federatīvā Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietā C-75/05 P;

3) *Glunz AG* un *OSB Deutschland GmbH* atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietā C-80/05 P;

4) Eiropas Kopienu Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

[Paraksti]